

Administratīvā rajona tiesa

Rīgas tiesu nams

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2026.gada 17.aprīlī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Aija Tauriņa,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /Persona A/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirts slimības pabalsts par periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona A/ (turpmāk – pieteicējs) 2025.gada 22.jūlijā vērsās Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrā (turpmāk – aģentūra) Rēzeknes reģionālajā nodaļā ar iesniegumu, lūdzot piešķirt slimības pabalstu par periodu no 2025.gada 21.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam slimības pabalstu.

Aģentūras Rēzeknes reģionālā nodaļa 2025.gada 25.jūlijā pieņēma lēmumu Nr.25/1736995 (turpmāk – sākotnējais lēmums) par atteikumu /Persona A/ piešķirt slimības pabalstu par periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam.

Pieteicējs 2025.gada 26.jūlijā apstrīdēja sākotnējo lēmumu.

Aģentūra 2025.gada 4.augustā pieņēma lēmumu Nr.09-7/223 (turpmāk –lēmums), ar kuru nolēma atstāt negrozītu aģentūras sākotnējo lēmumu.

[2] Aģentūra lēmumu pamatoja ar turpmāk minēto.

[2.1] Sākotnējais lēmums pieņemts pamatojoties uz to, ka pieteicējam darba nespēja trīs gadu periodā pārsniedz 52 nedēļas, norādot, ka slimības pabalstu piešķir un izmaksā par laiku no darba nespējas 10.dienas līdz darbspēju atgūšanas dienai, bet ne ilgāk par 26 nedēļām, skaitot no darba nespējas pirmās dienas, ja darba

nespēja ir nepārtraukta, vai ne ilgāku par 52 nedēļām triju gadu periodā, ja darba nespēja atkārtojas ar pārtraukumiem.

[2.2] Pieteicējam darbnespējas lapa B ir izsniegta par periodu no 2025.gada 21.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam.

Pieteicējam trīs gadu periodā no 2022.gada 23.jūlija līdz 2025.gada 22.jūlijam darba nespējas periodi, ieskaitot darba nespējas A lapas dienas, par kuriem ir piešķirts slimības pabalsts ir : 1) no 2022.gada 13.augusta līdz 2023.gada 20.janvārim kopā 164 dienas, ieskaitot pirmās 9 darba nespējas A lapas dienas no 2022.gada 10.augusta līdz 2022.gada 18.augustam; 2) no 2024.gada 13.decembra līdz 2025.gada 21.jūnijam kopā 200 dienas, ieskaitot pirmās 9 darba nespējas A lapas dienas no 2024.gada 4.decembra līdz 2024.gada 12.decembrim, tādējādi darbnespējas periodam sasniedzot 364 dienas trīs gadu laikā. Ievērojot to, ka pieteicējam slimības pabalsts ir jau izmaksāts par pārejošas darba nespējas periodu – 52 nedēļām, skaitot no darba nespējas pirmās dienas, aģentūrai nav pamata piešķirt slimības pabalstu par darba nespējas periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam, kas pārsniedz noteikto slimības pabalsta izmaksas ierobežojošo periodu.

[2.3] Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas (turpmāk – Komisija) izdotais atzinums darbnespējas lapas pagarināšanai pēc 26.darbnespējas nedēļas nepārtrauktam saslimšanas gadījumam, neatceļ noteikto ierobežojumu, ja trīs gadu periodā kopumā ir pārsniegtas 52 darbnespējas nedēļas.

Normatīvie akti neparedz citus nosacījumus slimības pabalsta piešķiršanai, kā arī aģentūrai neparedz atbalstu, kas nav noteikts ar tiesību normām.

[3] Pieteicējs nepiekrītot lēmumam iesniedza pieteikumu tiesā, pamatojot to ar turpmāk minēto.

[3.1] 2025.gada 12.jūnijā komisija izsniedza atzinumu Nr.2025/19181, kurā norādīts, ka pieteicēja gadījumā pārejoša darbnespēja ir turpināma pēc 26.nedēļas, ņemot vērā ārstēšanas un rehabilitācijas nepieciešamību saistībā ar diagnozi – facioscapulohumerāla muskuļu distrofija ar tetraparēzi.

Atzinumā norādīts, ka funkcionēšanas izmaiņas nav stabilas, invaliditāte šobrīd nav nosakāma, tomēr darba spēju atjaunošanai ir nepieciešams turpināt ārstēšanos.

[3.2] Aģentūra ir kļūdaini piemērojusi vispārīgo ierobežojumu slimības pabalsta ilgumam, ņemot vērā likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.panta trešo daļu, kas nosaka, ka, ja darbnespēja pārsniedz 26 nedēļas un komisija ir atzinusi, ka darbnespēja ir turpināma, tādējādi slimības pabalstu var piešķirt arī ilgāk.

[3.3] Aģentūra nav izvērtējusi komisijas atzinuma juridisko spēku, pārkāpjot labas pārvaldības principu un pieteicēja tiesības uz sociālo nodrošinājumu.

[4] Aģentūra rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt pamatojoties uz lēmumā norādīto, papildus paskaidrojumā norādot turpmāk minēto.

Pieteicēja darbnespējas periods trīs gadu laikā ir pārsniedzis 52 nedēļas, tādēļ aģentūrai nav pamata izmaksāt slimības pabalstu par periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam. Likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.panta trešā daļa neparedz izmaksāt slimības pabalstu ilgāk par 52 nedēļām trīs gadu periodā. Tādēļ pieteicēja arguments, ka komisijas atzinums dod pieteicējam tiesības darbnespējas lapas pagarināšanai par darbnespēju, kas ilgāka par 26 nedēļām, ir nepamatots.

[5] Pieteicējs par aģentūras paskaidrojumu sniedza papildus paskaidrojumus, norādot turpmāk minēto.

[5.1] Aģentūra ir pieļāvusi kļūdu aprēķinot slimības pabalsta izmaksas ilgumu periodā no 2022.gada 23.jūlija līdz 2025.gada 22.jūlijam, jo tas neatbilst faktiskajam slīdošajam trīs gadu posmam saskaņā ar likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.pantu.

Ne visi aģentūras pieskaitītie 2022.gada jūlija dienu periodi ietilpst trīs gadu lokā. Tādēļ limits uz 2025.gada 22.jūniju nebija izsmelts. Periodā vēl ietilpa 31 diena.

[5.2] Komisijas atzinums Nr.2025/19181 ir pamats turpināt darbnespēju pēc 26.nedēļas, pamatojoties uz ārstēšanas un rehabilitācijas nepieciešamību.

[5.3] Aģentūras piemērotais formālais ierobežojums neatbilst samērīguma principam, atsakot slimības pabalstu, kad komisijas atzinums paredz turpināt darbnespēju, faktiski tiek liegtas pieteicējam iespējas nodrošināt rehabilitāciju un atjaunot darbības. Šādas darbības neatbilst Satversmes 109.pantā noteiktajām tiesībām uz sociālo nodrošinājumu.

[6] Aģentūra tiesā iesniedza papildus rakstveida paskaidrojumu, kurā norāda turpmāk minēto.

[6.1] Aģentūras prakse 52 nedēļu perioda noteikšanā, skaitot visus slimības periodus trīs gadu ietvaros, ir ilgstoša un nemainīga, tādējādi tiek ievērots vienlīdzības princips un tiesiskās paļāvības princips.

[6.2] Termina skaitīšanas principi ir noteikti Administratīvā procesa likumā un Civilprocesa likumā. Administratīvā procesa likuma 42.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka termiņš, kas aprēķināms gados, sākas nākamajā dienā pēc datuma vai notikuma, kurš nosaka tā sākumu. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 47.panta pirmo daļu termiņš, kas skaitāms gados, sākas nākamajā dienā pēc datuma vai notikuma, kas nosaka tā sākumu, bet saskaņā ar Civilprocesa likuma 48.panta pirmo daļu termiņš, kas skaitāms gados, izbeidzas termiņa pēdējā gada attiecīgā mēnesī un datumā.

Lai gan minētais tiesiskais regulējums ir noteikts procesuālajiem termiņiem, tie paši termiņu skaitīšanas principi ir attiecināmi arī uz materiāltiesiskajiem termiņiem.

[6.3] Par 2025.gada 21.jūniju pieteicējam ir piešķirts slimības pabalsts, jo periodā no 2022.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 21.jūnijam pieteicējam slimības periods ir bijis no 2022.gada 10.augusta līdz 2023.gada 20.janvārim un no 2024.gada 4.decembra līdz 2025. gada 21.jūnijam, 2025.gada 21.jūnijā sasniedzot 364 dienas.

No 2025.gada 22.jūnija slimības periods pārsniedz 364 dienas. Lai tiesības uz slimības pabalstu netiktu noteiktas par katru dienu atsevišķi, trīs gadu periods tiek noteikts no pēdējās slimības dienas, par kuru ir izsniegta konkrētā darbnespējas lapa, tomēr tas neietekmē rezultātu, slimības pabalsts tiek piešķirts par dienām līdz 364 dienu sasniegšanai. Piešķirot slimības pabalstu šis trīs gadu periods tiek noteikts no darbnespējas lapas B pēdējās dienas, ietverot pilnībā visu jauno saslimšanas gadījumu.

[6.4] Skaitot termiņus pieteicēja norādītajā kārtībā, tiktu pārkāpts princips, ka termiņš, kas skaitāms gados, izbeidzas termiņa pēdējā gada attiecīgā mēnesī un datumā. Par perioda beigu termiņu nosakot 2025.gada 22.jūniju, var noteikt tiesības uz pakalpojumu līdz 2025.gada 22.jūnijam, jo šis ir trīs gadu termiņa beigu datums. Periods no 2025.gada 23.jūnija jau pārsniedz termiņu un neiekļaujas trīs gadu periodā. Pieteicēja norādītā kārtība neietver jauno saslimšanas gadījumu un nosaka vienu trīs gadu periodu pirms jaunās saslimšanas un ļauj saskaitīt, cik pieteicējs ir slimojis, un šo rezultātu aģentūra nevarētu attiecināt uz jauno saslimšanas gadījumu, līdz ar to arī noteikt ir vai nav jāveic ierobežojums. Tādēļ pieteicēja norādītā perioda noteikšanas kārtība nav pamatota.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.¹panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi. Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka procesa dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu mutvārdu procesā un nepastāv citi šķēršļi lietas izskatīšanai rakstveida procesā, tādējādi tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Izvērtējusi lietas materiālus un uzklausijsi procesa dalībniekus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[9] Kā atzīts tiesu praksē, ja pieteikums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv visi no tiesību normām izrietošie kritēriji administratīvā akta izdošanai.

Izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (*Senāta 2007.gada 12.aprīļa spriedums lietā Nr.SKA-118/2007*).

[10] Likuma "Par valsts sociālo apdrošināšanu" 3.panta pirmā daļa noteic, ka sociālā apdrošināšana tiek organizēta cita starpā, lai apdrošinātu personas risku zaudēt darba ienākumu sakarā ar šīs personas slimību.

Likums "Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" paredz, ka maternitātes un slimības apdrošināšanas veida apdrošināšanas gadījums ir sociālā riska gadījums, kas saistīts ar sociāli apdrošinātās personas darbspēju zudumu, ja tā rezultātā šī persona zaudē ienākumus (likuma 1.panta 1.punkts).

Savukārt atbilstoši šā likuma 11.panta 4.punktam slimības pabalstu piešķir, ja persona neierodas darbā un tādējādi zaudē algotā darbā gūstamos ienākumus sakarā ar slimību vai traumu.

No minētā secināms, ka sociālais risks, kas noteic nepieciešamību personai saņemt sociālās apdrošināšanas pakalpojumu – slimības pabalstu, ir slimība vai trauma, kuras dēļ sociāli apdrošinātā persona nevar strādāt un gūt darba ienākumus.

[10.1] Likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.panta pirmā un trešā daļa noteic, ka slimības pabalstu piešķir un izmaksā par laiku no darba nespējas 11.dienas līdz darbspēju atgūšanas dienai, bet ne ilgāku par 26 nedēļām, skaitot no darba nespējas pirmās dienas, ja darba nespēja ir nepārtraukta, vai ne ilgāku par 52 nedēļām triju gadu periodā, ja darba nespēja atkārtojas ar pārtraukumiem. Pamatojoties uz Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu komisijas atzinumu, slimības pabalstu, ja tas nepieciešams pilnvērtīgas ārstēšanas nodrošināšanai, piešķir un izmaksā arī par nepārtrauktas darba nespējas periodu, kas turpinās pēc šā panta pirmajā daļā noteiktajām 26 nedēļām, bet ne ilgāku par 52 nedēļām, skaitot no darba nespējas pirmās dienas.

Saskaņā ar likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 14.pantu, ja darba nespēja iestājusies sakarā ar saslimšanu ar tuberkulozi, slimības pabalstu piešķir un izmaksā par laiku līdz darbspēju atgūšanas vai invaliditātes noteikšanas dienai.

No minētajām tiesību normām secināms, ka slimības pabalsta izmaksas ilgums ir terminēts, izņemot saslimšanu ar tuberkulozi, un vispārīgā gadījumā sociāli apdrošinātai personai ir tiesības saņemt slimības pabalstu ne ilgāk kā par 26 nepārtrauktām darbnespējas nedēļām. Savukārt, ja personai darbnespējas periodi triju gadu periodā ir vairāki un katrs no tiem nav ilgāks par 26 nedēļām, personai ir tiesības triju gadu periodā saņemt slimības pabalstu kopumā ne vairāk kā par 52 darbnespējas nedēļām.

Izņēmuma gadījumā personai ir tiesības saņemt slimības pabalstu ilgāk par 26 nepārtrauktām darbnespējas nedēļām, bet ne ilgāku par 52 nedēļām. Tomēr šajā gadījumā ir jāizpildās konkrētam priekšnosacījumam, proti, personai ir jāsaņem komisijas atzinums par to, ka viņai ir nepieciešams turpināt ārstēšanu pēc 26.darbnespējas nedēļas.

Tādējādi tikai personas, kuras saslimušas ar tuberkulozi, ir tiesīgas saņemt slimības pabalstu ilgāk par 52 nedēļām, proti, par visu darbnespējas periodu līdz darbspēju atgūšanai vai invaliditātes noteikšanai.

[10.2] Likuma "Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" 13.pants pašreizējā redakcijā izteikts ar grozījumiem, kas stājās spēkā 2009.gada 1.jūlijā.

Šo grozījumu anotācijā cita starpā norādīts, ka likumprojekts sagatavots, lai saskaņotu valsts sociālās apdrošināšanas un valsts sociālo pabalstu sistēmu ar ekonomiskās krīzes vajadzībām un iespējām, kā arī

optimizēt un stingrāk kontrolēt darba nespējas lapu izsniegšanas kārtību un samazināt slimības pabalstu izmaksas periodu no 52 nedēļām uz 26 nedēļām.

Likumprojekta autori arī norādījuši, ka slimības pabalsta izmaksas periods ir noteikts saskaņā ar starptautiskos dokumentos, tostarp Eiropas Sociālās drošības kodeksā noteiktajiem standartiem. Eiropas Sociālās drošības kodeksa III nodaļas „Slimības pabalsts” 18.pants paredz, ka pabalsta izmaksas ilgums var tikt ierobežots līdz 26 nedēļām katrā atsevišķā saslimšanas gadījumā, un tas nav jāizmaksā par pirmajām trīs dienām, kad tiek pārtraukta izpeļņa. Tāpat anotācijā norādīts, ka likumprojekta sagatavošanas mērķis ir saīsināt likumā „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” noteikto slimības pabalsta maksimālo izmaksas periodu. Līdztekus tam, nosakot atsevišķus gadījumus, kad slimības pabalsta saņemšanas laiks var būt ilgāks (sk. <https://titania.saeima.lv/LIVS/SaeimaLIVS.nsf/0/06A1350730F90AEEC22575C5002A27B2?OpenDocument>).

Tāpat šo grozījumu mērķis bija saīsināt slimības pabalsta izmaksas periodu, kas līdz 2009.gada 30.jūnijam bija noteikts līdz 52 nedēļām (vispārīgā gadījumā saīsināt līdz 26 nedēļām), skaitot no darba nespējas pirmās dienas, ja darba nespēja ir nepārtraukta, vai līdz 78 nedēļām (saīsināt līdz 52 nedēļām) triju gadu periodā, ja darba nespēja atkārtojas ar pārtraukumiem. Līdztekus tam, nosakot atsevišķu gadījumu – saslimšana ar tuberkulozi, kad slimības pabalsta saņemšanas laiks var būt ilgāks par 52 nedēļām. Turklāt šāds slimības pabalsta izmaksu perioda ierobežojums nav pretrunā ne ar Eiropas Sociālās drošības kodeksa standartiem, ne arī ar atšķirīgas attieksmes aizlieguma principu.

Tādējādi tiesa secina, ka likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” normas neparedz iespēju triju gadu periodā izmaksāt slimības pabalstu ilgāk par 52 nedēļām. Proti, personai trīs gadu periodā, iestājoties sociālās apdrošināšanas gadījumam – slimībai, ir tiesības uz slimības pabalsta izmaksu kopā par periodu, kas nepārsniedz 52 nedēļas trīs gadu periodā.

Šāds slimības pabalsta izmaksas ilguma ierobežojums ar likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.panta pirmo un trešo daļu ir noteikts neatkarīgi no tā, vai personai ir bijis viens nepārtraukts 52 nedēļas ilgs darbnespējas periods vai arī ir bijuši divi vai vairāki pārtrauktas darbnespējas periodi, kopā 52 nedēļas ilgi triju gadu laikā, izņemot gadījumu, ja personas saslimšanas cēlonis ir tuberkuloze.

Pie šāda secinājuma nonākusi arī Administratīvā apgabaltiesa lietā Nr.A420492311, (sk. *Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 25.jūnija sprieduma 12.punktu*), ko par pamatotu atzinis arī Senāts.

Minētajā lietā Senāts norādījis, ka, nosakot personas tiesības uz slimības pabalsta saņemšanas ilgumu, jāievēro, ka konkrētajiem apstākļiem ir jāatbilst abiem likuma “Par maternitātes un slimības apdrošināšanu” 13.panta pirmajā daļā ietvertajiem ierobežojumiem – nepārtraukta darba nespēja nepārsniedz 26 nedēļas, bet gadījumā, ja persona triju gadu periodā slimojusi atkārtoti ar pārtraukumiem, tad kopējā darba nespēja šajā periodā nepārsniedz 52 nedēļas.

Savukārt panta trešā daļa paredz izņēmumu, kas attiecas tikai uz nepārtrauktas slimošanas perioda pagarināšanu no 26 līdz 52 nedēļām, ja ir attiecīgs komisijas atzinums. Taču minētā tiesību norma neizslēdz 13.panta pirmajā daļā ietvertā pabalsta izmaksas ierobežojuma – 52 nedēļas triju gadu laikā, ja darba nespēja atkārtojusies ar pārtraukumiem – piemērošanu (sk. *Senāta 2013.gada 11.oktobra rīcības sēdes lēmuma SKA-0917/13 7.punktu*).

Tādējādi apstāklis, ka komisija ir sniegusi atzinumu par pieteicēja darbnespējas perioda pagarināšanu ilgāk par 26 nedēļām, automātiski nenozīmē, ka pieteicējam tiek pagarināts arī izmaksājamā slimības pabalsta periods, ja tas trīs gadu periodā jau ir sasniedzis 52 nedēļas.

[11] Pieteicējs norādījis, ka aģentūra ir nepareizi aprēķinājusi darbnespējas periodus trīs gadu laikā un, ka 52 nedēļu slimības pabalsta ierobežojuma termiņš vēl nav bijis sasniegts.

Kā izriet no lietas materiāliem pieteicējs ar 2025.gada 20.jūnija iesniegumu lūdza piešķirt pabalstu par laika periodu no 2025.gada 21.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam.

Tāpat trīs gadu periods ir skaitāms no 2025.gada 22.jūlija, kas ir darbnespējas lapā norādītā pēdējā slimības diena un skaitot trīs gadus atpakaļ līdz 2022.gada 23.jūlijam.

No lietā esošajiem materiāliem ir konstatējams, ka laika periodā no 2022.gada 23.jūlija līdz 2025.gada 22.jūlijam pieteicējam ir bijuši turpmāk minētie darbnespējas periodi:

1) no 2022.gada 19.augusta līdz 2023.gada 20.janvārim (kopā 164 dienas, ieskaitot darbnespējas lapu A 9 dienas no 2022.gada 10.augusta līdz 2022.gada 18.augustam);

2) no 2024.gada 13.decembra līdz 2025.gada 21.jūnijam (kopā 200 dienas, ieskaitot 9 darbnespējas labu A 9 dienas no 2024.gada 4.decembra līdz 12.decembrim).

Tādējādi 2025.gada 22.jūnijā darbnespējas periods bija sasniedzis 52 nedēļas (364 dienas) skaitot no pirmās darbnespējas dienas un no 2025.gada 22.jūnija slimības pabalsta piešķiršana bija atsakāma.

[12] Apkopojot iepriekš minēto, pieteicēja pieteikums par labvēlīga aģentūras lēmuma izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts slimības pabalsts par periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam, ir noraidāms, jo ir sasniegts likumā noteiktais pabalsta izmaksas maksimālais periods - 52 nedēļas (364 dienas) triju gadu laikā. Līdz ar to lietā nav konstatējami priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai un pieteikums ir pilnībā noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 254.pantu Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona A/ pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirts slimības pabalsts par periodu no 2025.gada 22.jūnija līdz 2025.gada 22.jūlijam.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A. Tauriņa